אמור

א. עה"פ „וספרתם לכם ממחרת השבת גו' שבע שבתות תמימות תהיינה" [1] איתא במדרש [2]: „תני ר' חייא כתיב שבע שבתות תמימות תהיינה אימתי [הן תמימות [3]] בזמן שאין ישוע ושכני' ביניהם". ופירש במ"כ (בשם הרוקח): „כשבא ר"ח ניסן בשבת, יבא פסח בשבת ויתחילו בספור במוצאי שבת, ואז הן השבתות תמימות כששת ימי בראשית". ומ"ש „בזמן שאין ישוע ושכני' ביניהם" — „לסימן נקט". כי כשחל פסח בשבת אזי המשמרות „ישוע ושכני'" לא עבדו בביהמ"ק בין פסח לעצרת (כמבואר בארוכה במ"כ שם).

וצריך להבין: פירוש הכתוב ב„ממחרת השבת" היא לכל הדיעות [לא „ממחרת שבת בראשית", כ"א] „ממחרת יו"ט" [4]. והיינו שגם כשחל פסח באחד משאר ימי השבוע, התחלת הספירה היא ממחרת הפסח ולא מ־מחרת השבת שלאחר הפסח (כדעת הבייתוסים [5]). ומזה מובן [6], שהבא תיכף לאח"ז [7] „שבע שבתות תמימות" פירושו שבע שבועות שלימות במנינם [8] ובמעל"ע וכמרז"ל [9] „אימתי

---

1) פרשתנו כג, טו.

2) קה"ר פ"א, ג.

3) מ"כ שם.

4) תו"כ (ורש"י) עה"פ. מנחות סה, ב.

5) מנחות שם, סע"א. פרש"י — תגיגה יז, א; ר"ה כב, ב.

6) במס' מנחות סה, ב הוכיח ריב"ז נגד דעת הבייתוסים: „כתוב אחד אומר תספרו חמשים יום וכתוב אחד אומר שבע שבתות תמימות תהיינה הא כיצד כאן ביו"ט שחל להיות בשבת כאן ביו"ט שחל להיות באמצע השבת". והיינו (ראה פירוש רבינו גרשום ופירש"י שם), שהפירוש ד„שבע שבתות תמימות" הוא „אותן המתחילות באחד בשבת ומסתיימות בשבת" (כפירוש המדרש), וזה מה שבהשנים שחל יו"ט באמצע השבת מתחילים לספור ממחרת השבת (אף שאז אינן „תמימות") הוא לפי שמהכתוב „תספרו חמשים יום" למדים „דלא בעינן שבע שבתות תמימות מאחד בשבת ועד שבת אלא בחמשים בעלמא באיזה יום שישלימו".

אבל שם אפ"ל שדחם בקש ולי' לא ס"ל, וכמפורש בזה דרכו של ריב"ז בנוגע לצדוקי ש„לא הי' חפץ לגלות לו טעמו של דבר דאסור לגלות להם טעמי תורה" * — דמזה מובן שבאם אפשרי ** אסור שלא לדחותם בקש. ועפ"ז (דזהו רק דחי' בקש וטעם האמתי הוא כשאר הטעמים שהובאו שם) יתורץ: א) פשיטות ריב"ז „מנין לכם" (דממחרת השבת — כפשוטו), ב) הרי גם לריב"ז י"ל ד„שבת" כפשוטו והמשך הכתוב הוא: וספרתם לכם (כשחל יו"ט בשבת) ממחרת השבת גו' (כשחל באמצע השבת) תספרו חמשים יום. ג) הא דבתו"כ לא הובאו כלל דברי ריב"ז (אף דהובאו גם במגלת תענית). וראה לקו"ש חי"ט ע' 4 ובהערה 26 שם.

7) ובפרט שרוב השנים אין היו"ט (דפסח) חל בשבת.

8) משא"כ אם חיסר ע"י שלא ספר ומנה פעם אחת (ראה שו"ע או"ח סתפ"ט ס"ח ובמג"א שם (ראה מחה"ש שם). שו"ע אדה"ז שם סכ"ג).

9) מנחות סו, א. וכ"ה בתו"כ ורש"י שם.

---

*) רשב"ם ב"ב קמז, רע"א.

**) משא"כ כשאי אפשר שאז צריך לנוחתו (שבת ל, ב) ולכן בב"ב (שם) רק מעיקרא לא גילה כו'.

אתה. מוצא שבע שבתות תמימות בזמן שאתה מתחיל לימנות מבערב", וכיו"ב — ואיך אפשר לפרש שאי־מתי השבתות "תמימות" — רק בזמן שחל פסח בשבת, משום שאז הן "תמימות" בסדר ספירתן "כמו ששת ימי בראשית"*[9]?

ועוד תמוה: אם כוונתו של המדרש להסביר (כפי הנראה) כפשוטו, שאי אתה מוצא את הענין ד"תמימות" אלא באופן שמתחילים לספור במוצ"ש, הול"ל בלשון קצרה וברורה ומובנת לכל "בזמן שחל פסח בשבת" (וכיו"ב) — ומה צורך בסימן, ולמה להשמיענו זה ע"י סימן כזה ("בזמן שאין ישוע ושכניו ביניהם"), המובן רק לאחרי ידיעת סדר המשמרות, ושנתקנו ע"י שמואל ודוד[10] כו"כ דורות לאחרי התחלת קיום מצות ספה"ע?

ב. ועכצ"ל בדברי המדרש, שבה־פירוש ד"אימתי הן תמימות" (כשהן "כמו ששת ימי בראשית") אין כוונתו להענין דספה"ע כפשוטו [שהרי הציווי "שבע שבתות תמימות תהיינה" חל זמתקיים כל אימת שמתחילין לספור, כנ"ל], כי אם להמדרש שבזה ול"רמז משרשי המצוה"[11], דמצות ספה"ע; שכאשר פסח הוא בשבת והמנין של ימי הספירה הוא כפי הסדר ד"ששת ימי בראשית", הרי אז ה"שבע שב־תות" דספה"ע הן "תמימות" גם ב־פנימיות ענינם — מעלה נוספת על ה"תמימות" שישנה בהן בשאר ה־שנים[12].

וזהו הטעם שהמדרש אינו אומר בפירוש "אימתי הן תמימות בזמן שחל פסח בשבת" — כי אז הי' מקום לומר שכל הענין ד"תמימות" הוא רק כשחל פסח בשבת. ולכן אומר ענין זה (בזמן שחל פסח בשבת) רק ע"י סימן[13] — בכדי לרמז [ע"י אי־אמירתו בפירוש "בזמן שחל פסח בשבת"], שזה מה שתולה ענין ה־

---

*9) ראה גם לקו"ש חכ"ב ס"ע 143 ואילך.

10) כ"ד משמרות (תענית כז, א. רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ד, ה"ג).

11) בלשון ס' החינוך בסוף הקדמתו.

12) כי ב"תמימות" ישנם שני ענינים: א) "תמימות" כפשוטה. היינו: שלימות מבלי שום חסרון ("תמים" — בניגוד לבעל מום). ב) תמימות המוסיפה מעלה יתירה בהרבר (אף שאינו חסר, גם כשאין בו מעלה זו). וע"ד דרז"ל (ערכין לא, א), שמ"ש "שנה תמימה" הוא "להביא את חדש העיבור", שגם בלי חדש הנוסף נקראת שנה (ראה ר"ן נדרים סג, א. שו"ת נו"ב מהדו"ק אה"ע ס"כ), אלא שע"י חדש העיבור מיתוסף בה ענין ה־"תמימות". וראה אוה"ת להצ"צ לתהלים (יהל אור) יט, ח* (ס"ד, ח).

ועפ"ז יש לומר גם בגדון דידן — ב"שבע שבתות תמימות" — ב' ענינים אלה: (א) השלימות של "שבע שבתות" עצמם, שלא יחסר בהם מאומה (שלא שכח לספור ו"מתחיל למנות מבערב"). (ב) שבקביעות שנה מסויימת, ישנה "תמימות" בה"שבע שבתות" המוסיפה בהם מעלה יתירה על השלימות שמצד עצמם. (וראה המשך תרס"ו ע' ריח (וראה גם אוה"ת לתהלים שם סוס"א), ש"שבע שבתות תמימות" הם דוגמת "שנה תמימה" שבערכין שם. וראה לקמן הערה 35).

13) ומה שבחר בהסימן "שאין ישוע ושכניו ביניהם" דוקא — ראה לקמן סעיף ח'.

---

*) הובא באוה"ת פרשתנו ע' קסח לענין פירוש המדרש ב"תמימות".

„תמימות" בהקביעות דפסח אינו בכל הפרטים. כי „תמימות" כפשוטו[14] מת־קיים בכל השנים, אלא שכשאין (הרמז ד)ישוע ושכניו ביניהם (שזהו כשכל בשבת), מיתוסף עוד ענין ב„תמימות", כנ"ל.

ג. והנה במדרש רבה (פרשתנו[15]) מצינו עוד בענין ד„תמימות": „תני ר' חייא שבע שבתות תמימות תהיינה אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום". ומבאר כ"ק אדמו"ר הצ"צ[16], שב' מאמרים אלו במדרש יש להם שייכות זל"ז בתוכן ענינם[17]. והיינו, שהמעלה ד„תמימות" הבאה מצ"ע בשנה שחל בה פסח בשבת (כשימי הספירה מתאימים לה־סדר דימי השבוע), אפשר לבוא ול־הגיע אלי' גם בהשנים שחל פסח באמצע השבת — ע"י העבודה ד־„עושין רצונו של מקום".

ומכיון שמעלת ה„תמימות" נפעלת ע"י „עושין רצונו של מקום", הרי מובן שביאור מהות ה„תמימות" יובן ע"י הקדמת ביאור הענין ד„עושין רצונו של מקום".

ד. איתא בגמרא[18] דזה שאמר ה־כתוב „ואספת דגנך גו'" (שנאמר בפרשה שני' דק"ש) הוא „בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום". ולכ־אורה תמוה: „ואספת דגנך" היא הבטחת הברכה הבאה כתוצאה ממ"ש לעיל מיני' „והי' אם שמוע תשמעו אל מצותי גו' ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם" — ואיך אפ"ל שהכתוב קאי בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום? ומבואר בלקו"ת[19] בישוב הענין: „דבפרשה זו (השני') לא נזכר בכל מאדכם כמ"ש בפ' שמע, ולכן נק' עדיין אין עושין רצונו של מקום כו'".

וביאור ענין זה ש„עושין רצונו של מקום" הוא דוקא ע"י האהבה ד„בכל מאדך"[20]: ידוע הטעם שהקב"ה נק' „מקום" — כי „הוא מקומו של עולם"[21]. והיינו ש„מקום" הוא בחי' ששייכת למקום, אור הממלא כל על־

14) וראה לקמן סעיף ג', שגם ענין הפנימי ד„תמימות" יכול להיות בכל השנים. אלא שכשחל פסח בשבת ישנו ענין זה מצד עצמו.

15) פכ"ח, ג.

16) אוה"ת פרשתנו ע' קסו־ח.

17) להעיר מהמבואר בלקו"ש ח"ג ע' 782, שכל הפירושים שבפסוק אחד שייכים זל"ז. ובפרט בנדו"ד — ששתי הדרשות הן „תני ר' חייא". ולהעיר גם מילקוט (מובא במ"כ לויק"ר שם), שהענין ד„רצונו של מקום" והענין ד„ישוע ושכניו" באים בהמשך אחד.

18) ברכות לה, ב.

19) שלח מב, ג. וכ"ה בחדא"ג מהרש"א לברכות שם. או"ת (להמגיד. פ' עקב ד"ה מפני מה). וראה גם הנסמן בהערות הבאות.

20) ראה בכ"ז בד"ה והתהלכתי בתו־ככם* בספר מאמרי אדה"ז — הנחות הר"פ ז"ל (ע' קנז), באוה"ת ויקרא (כרך ב' ע' תרמד ואילך, תרנז ואילך, תרפג) ובסה"מ תרכ"ט (ע' קעט ואילך). וראה גם לקו"ת שלח מג, א. אמרי בינה שבהערה 23.

21) ב"ר פס"ח, ט. וש"נ.

*) באוה"ת (ע' קסז) שבהערה 16: יש להעיר . . מענין פי' עושין רצונו של מקום בד"ה והתהלכתי בתוככם.

מין [22], שמתלבש בעולמות המוגבלים בגדר מקום. אבל „רצונו של מקום" קאי על אוא"ס הסוכ"ע שלמע' מגדר מקום של העולמות.

וזהו ש(המשכת) עשיית [23] „רצונו של מקום" הוא ע"י האהבה ד„בכל מאדך" דוקא, כי כל עבודה ופעולה להמשיך האור מלמע' צ"ל בדוגמא להאור הנמשך על ידה [24]; ולכן, המ־שכת „רצונו של מקום" — הבלי גבול שלמעלה, באה דוקא ע"י האהבה ד־„ובכל מאדך" — בל"ג שבאדם [25].

ואף שאור הסוכ"ע, שהוא רצונו ית', פועל תמיד בעולמות להוותם מאין ליש ולהחיותם [26] — הרי מה שמאיר ומורגש בעולם הוא בחי' אור הממלא, אבל בחי' הרצון אינו מאיר בגילוי בעולם, כ"א בבחי' מקיף והעלם; וע"י האהבה דבכל מאדך ממשיכים בחי' הרצון שיהי' בגילוי בעולם *[26].

וזהו הדיוק „עושין רצונו של מקום" [27], שרצונו ית' (אוא"ס הבל"ג שלמע' מגדר מקום) יאיר בגילוי גם בבחי' „מקום" (יתרה מזו „מקום ארון אינו מן המדה" [28], מקום ולמעלה מה־מקום ביחד — נמנע הנמנעות [29]).

ה. והנה השייכות המיוחדת של הענין ד„עושין רצונו של מקום" ל־מצות ספה"ע, ועד שעל ידו דוקא נפעלת מעלת ה„תמימות" שבמצות ספה"ע:

ה„עומר" הי' משעורים [30], מאכל בהמה [31]. וענינה של „ספירת העומר" (ספירה גם מלשון אבן ספיר — זכות ובהירות [32]) הוא בירור וזיכוך (ה־מדות [33]) דנפש הבהמית [34]. והכח ל־

---

22) ראה הדעות בזה: לקו"ת ויקרא רד"ה להבין מ"ש באוצ"ח (נא, ב). (וראה גם אוה"ת שם ע' תרנט. המשך תרס"ו שבהערה 27). בארוכה — בסו"ס החקירה (להצ"צ) מע' מקום (עה, א).

23) לפעמים מבואר (ראה אמ"ב שער הק"ש פפ"ו. חינוך (שבשער התשובה — ח"ב) פמ"ט. וראה גם לקו"ת ברכה צט, ג), שהדיוק „עוש"ן רצונו כו'" הוא שישראל עושים רצון חדש. כי האהבה דכל מאדך שעניגה הוא ביטול הרצון (לקו"ת שם), היא מגעת בבחי' בעל הרצון, ולכן על ידה נתהווה הרצון.

24) ראה סוטה (ח, ב) במדה שאדם מודד בה מודדין לו. וראה הנסמן בהערה הבאה שגם המשכת בחי' אור הבל"ג היא דוקא ע"י עבודה שמעין האור ובדוגמתו.

25) וכידוע (תו"א לט, ד. דרמ"צ קכג, ב. קמ, ב. קס, ב) שבחי' „מאדך", אף שהיא רק „מאד שלך", היא ממשכת בחי' „מאד" שלמעלה, בל"ג האמיתי.

26) תניא ס"פ מת.

*26) ראה גם המשך תרס"ו ע' לב.

27) ראה גם המשך הנ"ל ע' לו.

28) יומא כא, א. וש"נ.

29) ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. ס' החקירה (לה, ב ואילך).

30) מנחות סח, ב. פה, א. סוטה יד, א (במשנה).

31) פסחים ג, סע"ב. סוטה שם.

32) לקו"ת אמור לה, ב. המשך הנ"ל ע' ריח־ט. ובכ"מ.

33) שהן עיקר נפה"ב (ראה בארוכה ד"ה ועשית ציץ עת"ר ובהמאמרים של־אחריו. וראה גם תניא רפ"ו (ובהגהות אדמו"ר נ"ע לשם (בקיצורים והערות לתניא ע' קיד). קיצורים שם ע' פג. לקלוי"צ לתניא שם) ורפ"ט).

34) בסוטה שם (לענין מנחת קנאות):

בירור זה הוא מבחי' שלמעלה מהש־תלשלות. וכמבואר בחסידות בפירוש הכתוב „וספרתם לכם ממחרת השבת", שהכח על העבודה של בירור נה"ב — „וספרתם לכם", היא „ממחרת השבת" מבחי' אוא"ס שלמעלה מאצי־לות, שנעלה יותר גם מבחי' שבת [35].

ולכן, שלימות העבודה דספה"ע היא כאשר „עושין רצונו של מקום" — היינו המשכת בחי' הרצון שלמעלה מהשתלשלות בהגבלה ד„מקום", ועד בהמדות דנפש הבהמית.

ו. ע"פ כהנ"ל יובן גם מאמר ה־מדרש, שענין ה„תמימות" דספה"ע הוא כאשר ימי הספירה הם בהסדר דימי בראשית.

דהנה הזמן מתחלק, בכלל, לג' סוגי תקופות הימים: ימי השבוע, ימי ה־חדש וימי השנה. אמנם יש חילוק בין היקף הימים של שבוע ובין ההיקף של ימי החדש והשנה:

א) ימי החדש וימי השנה משונים זמ"ז באופן נראה ונגלה, גם בגשמיות. בימי החודש: בתחלת החדש הלבנה היא רק נקודה בלבד, ואח"כ הולכת ומתגדלת מיום ליום עד שבאמצע ה־חדש קיימא [36] סיהרא בשלימותא, ומאז ואילך היא הולכת ומתמעטת עד שב־סוף החדש היא מתעלמת לגמרי; בימי השנה: מלבד זאת שמחולקים לתקופות של „זרע וקציר וקור וחום וקיץ וחורף" [37], הרי עוד זאת, שגם בכל תקופה עצמה, אין יום א' דומה לשאר ימים (שהרי התקופה משתנית מתחי־לתה ועד סופה כמובן). משא"כ בימי השבוע, שאין בהם חילוק נראה, ב־גשמיות [38], בין יום א' לחבירו.

ב) בכללות חילוק בין שבוע — לחודש ושנה: הוקבע מנין סידורי בחדשים ושנים: הא', הב' — משא"כ בשבועות.

והביאור: כל שנה שונה היא משאר השנים בהחיות הנמשך בהן ומוסיפה עליהן. כי בכל ר"ה נמשך חיות חדש ששונה מהחיות שנמשך בהשנים של־פניו [39]. ועד"ז הוא בנוגע להחדשים

כשם שמעשי' מעשה בהמה כך קרבנה מאכל בהמה — ומזה מובן גם לענין מנחת העומר ששייכת לענין בהמה (שבאדם — נפש ה־בהמית). ולהעיר מזח"ג צו, סע"א ואילך. ביאוה"ז לאהאמ"צ (עט, א) ולהצ"צ (ע' שפז ואילך) לזהר שם.

35) המשך הנ"ל שם. וראה גם לקו"ת שם לה, ד. ובכ"מ.

וראה המשך תרס"ו שם, שענין „שבתות תמימות" (ראה לעיל סיום הערה 12) הוא אותו הענין דבחי' „ממחרת השבת". ע"ש. וראה גם לקמן הערה 45.

36) ראה זח"א רכה, סע"ב.

37) נח ח, כב. ב"מ קו, ב.

38) משא"כ ברוחניות — הרי יום השבת הוא שונה משאר ימי החול. וגם בהו' ימים עצמם — כל יום הוא שונה מזולתו, כי החילוק שבין ששת ימי בראשית מה ש„כל יומא ויומא עביד עבידתי'" (זח"ג צד, ב), יש דוגמתו בכל שבוע כדמוכח (גם בנגלה) ממס' ר"ה לא, רע"א. תענית כו, א. שם כז, ב (וברש"י שם). מדיני הפלגה בספינה והכנה לשבת, הבדלה וכו'.

39) אגה"ק סי"ד. לקו"ת ר"ה נג, ד. עט"ר ג, א. ועוד.

שבאותה השנה, בכל ר"ח נמשך חיות חדש [40]. משא"כ בנוגע לשבוע, אין חילוק בין החיות דשבוע לשבוע [41]. שבכל שבוע ושבוע "אנו מונים תמיד יום ראשון יום שני ושלישי וכו' " — אף ש"מברה"ע עד עתה כבר יש אלפים ורבבות ימים" — כי הם אותם "ימי ההיקף שחוזרין חלילה" [42].

וחילוק זה שבין ימי החדש וימי השנה לימי השבוע מתבטא גם במספר הימים: בימי החדש — הרי יש חדש מלא וחדש חסר. וכן גם בהשנה — שישנה שנה חסירה, כסדרה ושלימה; שנה פשוטה ושנה מעוברת. משא"כ בימי השבוע — הרי בכל שבוע ושבוע הוא אותו מספר הימים.

ז. וזהו גם הטעם שבשנה שחל פסח בשבת וימי הספירה הם באותו הסדר ד"ימי בראשית" נמשך אז ענין ה"תמימות" בדרך ממילא, מה שבשאר השנים אינו נמשך כ"א ע"י העבודה ד"עושין רצונו של מקום":

---

40) לקו"ת שם. עט"ר שם ע"ב. אוה"ת בראשית י, א ואילך. ועוד.

41) לכאורה יש לקשר זה עם המבואר באוה"ת ברכה ע' א'תתצא, שהחיות הנמשך בר"ח ור"ה הוא "שייך לבחי' חיים, שבלעדי החיות הזה הי' כלא הי' לגמרי". משא"כ מה שנמשך בשבת "הוא תוספות אור . . על בחי' החיים". ומכיון שביום השבת (המפסיק בין שבוע לשבוע) אין נמשך חיות זה ש־מבלעדו "הי' כלא הי' לגמרי", הרי נמצא שבענין החיות המוכרח לקיום העולמות מצ"ע — לא הי' הפסק, כל השבועות הם בהמשך אחד, בשוה. וצ"ע.

42) ד"ה ויהי ביום השמיני תש"ד (סעיף יו"ד). וראה גם לקו"ת שה"ש כה, א.

העבודה ד"עושין רצונו של מקום" ענינה המשכת בחי' הרצון (אור הב') בההגבלה ד"מקום" (כנ"ל סעיף ד') — וכאשר ימי הספירה הם בהסדר ד"ימי בראשית" (ימי השבוע) — אזי יש בהם מעלה זו מצד עצמם. כי גם ב"ימי השבוע" ישנו החיבור דגבול ובל"ג: ה"זמן" איזו שיהי' (גם של ימי השבוע) ענינו התחלקות ושינוי (עבר הוה ועתיד), וביחד עם זה הרי בימי השבוע יש בהם ענין שלמעלה משינויים [43].

ולכן, כאשר ימי הספירה מתחילים מיום ראשון בשבוע, שאז המנין דימי הספירה הוא באותו הסדר ד"ימי בראשית", הרי אותה ה"תמימות" [החיבור דגבול ובל"ג] שישנה ב"ימי בראשית" היא מועלת גם על ימי הספירה [44], שגם בה"שבע שבתות" דספה"ע ישנו

---

43) להעיר מאוה"ת ברכה ע' א'תתצ, שגלגל היומי שרשו מבחי' סוכ"ע, רצון העליון, ולכן "כל הימים שוים". ושם, ש־העלי' דשבת "דלמעלה מן הזמן" הוא לפי "שבא אחר בחי' ו' הקפות דגלגל היומי . . בחי' רצון העליון".

ועפ"ז תומתק יותר השייכות של העדר השינוי שבימי השבוע ל"עושין רצונו של מקום" — שהרי הטעם על מה שבכל שבוע חוזרים אותם ימי ההיקף הוא לפי שבשבת היא העלי' בלמעלה מן הזמן (ראה הנסמן בהערה הקודמת ואוה"ת שם).

44) אף ששייכים לימי החדש והשנה. ובדוגמת יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת אין תוקעין כו' (ר"ה כט, ב). שהטעם ב־פנימיות הוא מפני ששבת פועלת גם בהענין דר"ה (ראה לקו"ת ר"ה נז, רע"ב. ובכ"מ).

ועד"ז הוא לאידך גיסא, שימי החדש והשנה פועלים גם על הענינים דימי השבוע ועד לפס"ד כהלכה (ראה זבחים צא, א).

ענין ה"תמימות" (מה שבשאר השנים נמשך ע"י העבודה ד"עושין רצונו של מקום") [45].

ח. עפ"י כל הנ"ל יובן גם מה שהקביעות דשנה כזו, שפסח חל ב־שבת, סימנו (כבמדרש) בהענין "שאין ישוע ושכניו ביניהם", כי הסימן מסמן ומרמז [46] המשכת רצונו ית' בעולמות — "עושין רצונו של מקום" [47]:

ישוע הוא מל' "יושיעך", שכניו — "ושכנתי".

ובלשון החסידות (ובנוגע לגילוי אלקות): "ישועה הוא מלשון וישע ה' אל הבל ואל מנחתו, והוא ירידת האור והשפע דש"ע נהורין שבזוה"ק". והוא מה שנמשך "מבחי' אור א"ס המאציל העליון ב"ה" שלמעלה מבחי' "ההארה וההשפעה שבתחילת האצילות וההשתלשלות" [48]. והיינו, ש"ישוע" (מ־לשון ישועה) מורה על בחי' האור שלמעלה מהשתלשלות.

ו"שכניו", שעיקרו הוא "שכן", הוא כמו "שכינה" שמורה על בחי' האלקות "ששוכנת ומתלבשת תוך כל עלמין" [49] — בחי' ממלא כל עלמין.

ונמצא, שצירוף "ישוע ושכניו" — היינו יחוד בחי' האור שלמעלה מהש־תל' ("ישוע") ואור הממלא ("שכניו") — הוא דוגמת המשכת רצונו ית' בבחי' מקום.

ועפ"ז יש לומר שהטעם מה שה־מדרש מסמן הקביעות דשנה כזו ש־פסח חל בשבת בהענין "שאין ישוע ושכניו ביניהם" — כי כוונת המדרש ד"אימתי הן תמימות" היא שבקביעות כזו, ה"שבע שבתות" הן תמימות מצד עצמם, גם כאשר לא ישנה העבודה ד"עושין רצונו של מקום" המרומזת ב"ישוע ושכניו". ולכן אומר "אימתי הן תמימות בזמן שאין ישוע ושכניו ביניהם", שבקביעות כזו שלא ישנם המשמרות ישוע ושכניו, גם כאשר לא ישנה העבודה המרומזת ב"ישוע ושכניו", ה"שבע שבתות" דספה"ע הן תמימות מצד עצמם.

(משיחות אחש"פ וש"מ אייר, תשל"א)

---

45) ראה גם אוה"ת שבהערה 16, ש־מקשר פירוש המדרש ב"תמימות" (תמימות כששת ימי בראשית) עם הפירוש ב"ממחרת השבת", "מבחי' שלמעלה משבת" — והרי הבחי' ד"ממחרת השבת" היא דוגמת בחי' "רצונו של מקום", כנ"ל ס"ה.

46) ע"ד דרז"ל בפי' השמות — בכ"מ.

47) ראה לעיל ס"ב. אבל: א) כמה סימנים פשוטים יותר יכול לאומרם, ב) מכיון שכל הענינים שבתורה הם בתכלית הדיוק, צריך לומר שהענין ד"שאין ישוע ושכניו ביניהם" שייך לענין ה"תמימות", כבפנים.

48) אגה"ק ס"ב.

49) תניא פמ"א (נז, ב) וראה גם פנ"ב. ד"ה שמח תשמח ת"ו ע' 25. ובכ"מ.